दिशिमन्दायते तेजोदक्षिणस्यां रवेरपि। तस्या सर्गः ४
मेव रघोः पाण्ड्याः प्रतापं न विषेहिरे ॥ ४९ ॥
ताम्रपर्णीसमेतस्य मुक्तासारं महोदधेः। ते निपत्य
ददुस्तस्मै यशः स्वमिव सञ्चितं ॥ ५० ॥ सनिर्विश्य
यथाकामं तटेष्वालीढचन्दनौ । स्तनाविव दिश
स्तस्याः शैलौ मलयदर्दुरौ ॥ ५१ ॥ असह्यविक्रमः
सह्यं दूरमुक्तमुदन्वता । नितम्बमिव मेदिन्याः
सस्तांशुकमलङ्घयत् ॥ युग्मकं ॥ ५२ ॥

दिशीति। दक्षिणस्यां दिशि सूर्यस्यापि प्रतापः मन्द इव
आचरति। पुनः तस्यामेव दिशि पाण्ड्यानां राजानः रघोः
प्रतापं न सोढुं समर्था बभूवुः ॥ ४९ ॥ ताम्रपर्णीति। ते पाण्ड्यानां
राजानः रघवे समुद्रस्य मौक्तिकसारं ददुः किंकृत्वा निपत्य
प्रणामं कृत्वा दूरोत्क्षिप्ते स्वकीयं सञ्चितं यशः किं० समु
द्रस्य ताम्रपर्ण्यानद्या समेतस्य मिलितस्य ॥ ५० ॥ सइति।
असह्येति। स रघुः सह्यं पर्वतं अलङ्घयत् यथा पृथिव्याः
नितम्बं किं० सह्यं दूरात्समुद्रेण त्यक्तं किं० नितम्बं स्रस्तं अधः
पतितं अंशुकं वस्त्रं यस्य सतं किं० रघुः असह्यं बलं यस्य
सः किंकृत्वा दक्षिणस्याः दिशस्तनाविव मलयदर्दुरौ पर्वतौ
यथेष्टं उपभुज्य किं० पर्वतौ तटेषु व्याप्तचन्दनाख्यवृक्षौ
युग्मकं ॥ ५१ ॥ ५२ ॥